

Het Wekkertje

Voor de etalage van de grote klokkenwinkel staat Elsje. Ze kijkt met begerige ogen. Op een bord staat: *Voordelige aanbieding*, en een pijl wijst naar... een wekkertje, een snoezig klein wekkertje f 5,90 staat er bij. Wat zou ze dát graag willen hebben. Dan liet ze het 's morgens aflopen. Dan hoefde moeder haar nooit meer te roepen. En dan wist ze in bed altijd hoe laat het was. f 5,90... Negentig cent heeft ze zelf wel. Maar vijf gulden... Over een maand is ze jarig. Maar dan is het klokje natuurlijk allang verkocht.

Thuis vraagt ze of moeder haar vijf gulden wil voorschieten. Dan kan ze van haar zakgeld iedere week iets terugbetalen. Moeder schudt beslist haar hoofd. „Nee, vrouwtje, je moet nooit iets kopen waar je geen geld voor hebt.” Verdrietig gaat Elsje naar school. Daar klaagt ze haar nood aan Tineke, die naast haar zit. „Ik wou toch zó graag een wekkertje kopen,” zucht ze, „maar hoe kom ik aan geld?”

„Makkelijk genoeg,” zegt Tineke. „'t Is bramentijd Morgen hebben we de hele dag vrij. Ga bramen plukken!” — „Mmmaar met bramen kan je toch niet betalen,” stottert Elsje. „Nee, suffie, die moet je verkopen. Mijn broer heeft in drie dagen voor vijftien gulden verkocht.”

Ongelovig staart Elsje haar aan. Dat is vijf gulden in één dag! Als ze morgen gaat plukken, kan ze maandag het wekkertje al kopen. Als 't nu maar mag van moeder!

Moeder vindt het best. Laat Elsje maar merken hoe hard je soms moet werken als je iets graag hebben wilt.

Al vroeg gaat ze de volgende morgen op pad. Ze heeft brood bij zich voor de hele dag. In de fietstas zit een plastic emmer en een jampot. Als die vol zijn zal ze wel genoeg hebben.

„Langs de grote weg blijven hoor!” zegt moeder. Elsje knikt. Haastig stapt ze op de fiets. 't Is wel een half uur rijden, maar dan heb je ook een plek... bramenstruiken zo ver je zien kunt!

Als er nu maar niet veel kinderen zijn...

't Valt erg mee. Hier en daar kleurt een vrolijk bloesje tussen de struiken, maar er zijn ook lange stukken waar niemand is. Elsje zet haar fiets in de schaduw, tussen twee bomen, zorgvuldig op slot. De emmer laat ze in de tas zitten. Dan plukt ze in de jampot en iedere keer als die vol is, leegt ze hem in de emmer. 't Gaat vlug. De bramen zijn groot. Ze neemt alleen de donkere, die helemaal rijp zijn. Die zijn natuurlijk meer waard. Misschien koopt oma er wel wat en tante Mies.

Misschien, heel misschien, kan ze vanavond al het wekkertje kopen. Ze kijkt niet op als er auto's voorbij suizen, of een fluitende fietser over het tegelpad gaat. Ze plukt! Als ze honger krijgt eet ze vlug een boterham op. En voor de dorst zuigt ze op een

braam die nog een beetje rood is. Lekker zuur! 't Wordt warm! Nu en dan veegt Elsje het zweet van haar gezichtje. Maar ze plukt! Haar voeten worden moe en haar rug pijnlijk stijf. Maar ze plukt! Tevreden ziet ze hoe de emmer al voller wordt. Soms staat ze aan de kant van het fietspad. En soms tussen de struiken in. Had ze dat nu maar niet gedaan...

Langzaam slenterend nadert Bertus. Hij moet ook bramen plukken, voor de week! Maar hij heeft geen zin. Hij wil veel liever gaan vliegeren. De hele dag heeft hij geluierd. Nu mag hij toch wel eens aan 't werk gaan. Hij kan niet met niks thuiskomen. Moeder heeft harde handen. Speurend kijkt hij naar een schaduwplekje. In de zon is 't veel te heet. En dan ziet hij Elsjes fiets. En in de fietstas de emmer, bijna vol met grote, donkere bramen. Een gemeen lachje glijdt om z'n mond. Wat een dom kind! Vlug kijkt hij om zich heen. Niemand te zien! Dan gooit hij haastig de emmer leeg in de grote blikken bus die hij bij zich heeft. Bijna geruisloos sluipt hij door de struiken en verdwijnt in het bos.

★

Elsje plukt!

't Gaat nu niet vlug meer. Ze is zo moe. Dit ene potje nog, dan gaat ze naar huis. De lange dag is haar niet meegevallen. Maar koppig heeft ze volgehouden. Ze werkt immers voor haar eigen wekkertje! Nog een handvol kan er bij.

Nog vijf... nog drie... vol! Met een zucht rekt ze zich uit en loopt strompelend naar de fiets. Ze slaat de klep van de fietstas terug en wil 't potje leeggooien in de emmer. En dan... Doodstil blijft ze staan. 't Lijkt wel of de emmer leeg is. Dat kàn toch niet. Ze droomt natuurlijk.

Stijf knijpt ze haar ogen dicht. Maar als ze ze open doet ziet ze 't wéér: de emmer is leeg! „Nee...” fluistert ze ontzet. Haar

